

[Sønderup.]

Rutschetur, som de nu har haft paa Rulle-skøjterne, vil det gaa op for dem, at det er gaaet i dette Tilfælde, som det er gaaet saa ofte før, at det er sig selv, de i deres blinde Iver for at komme Regeringen til Livs og faa den fældet har tilføjet Nederlaget og Latterliggørelsen.

Jeg saa for nogen Tid siden i „Social-Demokraten“ en Artikel om Afviklingen af Valutapuklen, hvori der insinueredes og antydedes, at det fortrinsvis skulde ramme Arbejderne. Hvad er det egentlig for nogle Betragtninger? Vil man derved antyde, at det fortrinsvis er Arbejderne, der har købt de mere eller mindre nødvendige Ting? Er ikke alle livsnødvendige Varer her i Landet rationeret? Har Forholdet endvidere ikke været det, at netop de mindrebemidlede har haft en Fortrinsadgang til at faa Del i de rationerede Varer — jeg tænker i denne Forbindelse paa Tekstilvarerne? Det er dog nogle underlige Betragtninger. Bliver det nødvendigt, for at opretholde den størst mulige Eksport og Import, at indføre Begrænsninger, vil det selvfølgelig paa lige Vis ramme alle Landets Borgere.

Jeg synes, at der i denne Forbindelse kan være Anledning til at pege paa, at der ingen Tvivl er om, at det som Forudsætning for en Forøgelse af Eksporten ud fra et samfundsmæssigt Synspunkt var heldigt, at vi i August fik vedtaget de nye Landbrugsordninger. Det kan godt være, at mange af de Godtfolk, der ud fra en rent partipolitisk Indstilling raser imod dem nu, i Dag kan se — selv om de ikke vil indrømme det —, at det ikke var en ensidig Landbrugsforanstaltning, men et Led i Bestræbelserne for at faa skabt saa mange Eksportmuligheder som muligt.

Maa jeg saa lige i Forbigaaende sige, at naar det ærede Medlem Hr. Hans Hedtoft beskæftiger sig med Udstykningen og i den Forbindelse nævner, at der ingenting bliver gjort for de unge, og antydede, at det var Mangel paa Jord, der var Åarsagen hertil, kan dette jo kun skyldes Mangel paa Kendskab til de faktiske Forhold. Det, der hindrer Udstykningen i Dag, er ikke Mangel paa Jord, men Mangel paa Byggematerialer. Det er de faktiske Forhold. Naar Situationen er den, at det offentlige for hver ung Mand, der ønsker at etablere sit eget Brug, stiller nogle og halvtreds Tusinde Kroner til Raadighed, dels som Laanemidler, dels som Tilskud, kan man ikke sige, at det offentlige ikke gør noget for dem. Det er at give et forkert Billede af Situationen.

De øvrige Bemærkninger, som specielt

var rettet til Landbrugsministeren, er det ikke nødvendigt for mig at komme ind paa. Men jeg vil gerne lige i samme Forbindelse nævne — det ligger nær at gøre det —, at naar der samtidig blev rettet saa stærk Kritik i Anledning af Udsigterne til at faa fremskaffet nogle flere Boliger, er det jo den samme Situation, der foreligger her som med Hensyn til Udstykningen. Man henviser til Sverige, men jeg giver ikke saa forfærdelig meget for en saadan Henvisning, fordi Sverige jo selv har det betydelige Raamateriale til Byggeriet, som fattes os i saa stor Udstrækning herhjemme, nemlig Tømmeret. Det turde være en i høj Grad udtømmende Begrundelse for, at Situationen i Sverige er en lidt anden. Nu skal jeg slet ikke følge det ærede Medlem med Betragtninger, der kunde fremsættes om Teglsten, Arbejdstempo og Feriementalitet og alt, hvad nævnes kan, men det er jo en Kendsgerning, at vi har for faa Mursten; jeg skal saa slet ikke komme nærmere ind paa, hvad Anledningen kan være til det.

Maa jeg saa lige, inden jeg gaar over til de afsluttende Bemærkninger, fremsætte et Par Udtalelser om det færøske Spørgsmaal. Vi følger jo alle — jeg tror, at jeg kan sige, at det gælder ikke mindst os, der var med i Færødelegationen — med Interesse og Opmærksomhed Optakten til Lagtingsvalget. Man maa oprigtigt haabe og ønske, at den Enighed, hvormed de færøske Partier, der ikke ønsker Løsrivelse, samarbejder, maa give et saadant Resultat, at man kan gøre sig Haab om fortsat Samhørighed. Det er min faste Overbevisning, at en Adskillelse mellem Færøerne og Danmark folkelig set vil betyde et Tab for begge Parter.

Et andet Spørgsmaal, som ogsaa i den sidste Tid har optaget Sindene, nemlig det sydslesvigske Spørgsmaal, havde jeg ikke tænkt mig at komme stærkt ind paa under Hensyn til Forløbet af Drøftelserne i forrige Uge. Man kan kun føle Glæde og Taknemmelighed over det Udfald, som Valget har faaet dernede, og samtidig udtale Haabet og Ønsket om, at Udviklingen maa forme sig saadan, at den kan blive til Gavn og Velsignelse baade for dem og os. Jeg havde i og for sig ikke regnet med ud over disse Bemærkninger at komme nærmere ind paa det Spørgsmaal, men jeg synes dog, at den Maade, hvorpaa det ærede Medlem Hr. Hans Hedtoft omtalte Spørgsmaalet, giver mig Anledning til yderligere at fremsætte et Par Betragtninger. I og for sig beklager jeg den skarpe Tone og hele den stærkt personlig prægeet Form, som det ærede Medlem gav sine Udtalelser. Jeg synes, at det var klogere, om